

(Fallejen: Naar begynder man?) Man begynder, naar man har naaet 15 Aar. Jeg mener altsaa, at man maa foretage Arbeidet samlet; jeg veed, hvor vanskeligt det er, og jeg erkjender, at det, den ærede Ordfører sagde, nemlig at, naar man vil have Alt paa eengang, faaer man maaffee slet Intet, kan være fuldkommen rigtigt; men naar vi ville handle haade i Statskassens og i Embedsmændenes Interesse, maae vi tage hele Spørgsmaalet for og see at ordne det saaledes, at der kan blive Harmoni i det Hele, hvorimod det, her foreligger, forekommer mig noget uharmonisk. Naar der altsaa i Betænkningen hentydes til, at man ikke tilfigter at fremkalde nogen Forandring i den bestaaende Pensionslov, siger jeg, at det er urigtigt; det maae vi gjøre, naar vi ville have en virkelig radical Forandring i det hele System. — Iblandt de Uklarheder, jeg finder i Betænkningen, er der een, om hvilken vist andre ærede Medlemmer have skjønnet det Samme som jeg; det er nemlig, hvad der staaer om den Pligt, som paaligger Embedsmændene til at sikkre deres Enker Overlevelsesrenter. Saaledes som det staaer, seer det virkelig for Uindviende ud, som om Afgiften til Statskassen til Enkemption skulde afflaffes med det Samme; men det er jo ikke Tilfældet. — Der er Sp. 317 henviist til den særlige Stilling, som nu er givet Embedsmændene ved deres grundlovs-mæssige Pensionsret, og at denne skulde „mildnes ved, at de selv heelt eller tildeels have udredet de Beløb“ osv.; men dette forstaaer jeg ikke, og jeg vil derfor henvende mig til et af de ærede Medlemmer for at faae det oplyst. Der siges dernæst, at Bestillingsmændenes Lønninger ere mindre end Embedsmændenes, men „dog ikke saa smaa, at jo mange Medborgere maae leve af meget Mindre.“ Ja, der er mange af vore Medborgere, som lade os føde dem, saaledes at de virkelig leve af meget Mindre af deres egne Midler. — Dernæst er der ogsaa noget Uklart med Hensyn til Pensionslovens § 5 og § 6. § 5 siger, at Forbrydelse af Embedet medfører Fortabelse af Ret til Pension, men hvorledes forholder dette sig ligeoverfor den nye Afgift, her paalægges? Bliver Livrenten confiskeret, eller beholder Embeds-

manden den? (Stemmer: Han beholder den!) Ja, det troer jeg ogsaa, men det vil jo komme an paa en Dom, og det er uklart ligesaavel som Forholdet til den næste Paragraph. — Jeg kan derhos ikke negte, at den Maade, hvorpaa det Hele er opstillet, vil give Anledning til et meget betydeligt Arbeide og vist maa trænge til nærmere Forklaring i flere af Detaillerne. Det er i det Hele en Bestemmelse af en saadan Art, at den egentlig ikke burde komme fra Thinget, men fra Finantsministeren, og naar denne siger os, at han rimeligvis vil følge med, naar der skeer visse Forandringer i Forlaget, siger jeg, at det er en Uret, naar den ærede Minister ikke fører, medens vi Andre følge. En saadan Foranstaltning bør aabenbart komme fra Regeringen; det gaaer ikke an, at Ministeren stiller sig under os. Vi ville gjerne være ligeberettigede med ham, vi ville gjerne have lidt af hans Magt, men det er ikke rigtigt, at Spørgsmaal af denne store finantsielle Betydning ikke tages i Hænderne af Ministeren, hvorefter vi kunne forhandle med ham om et saadant Forslag. Saaledes som Sagen staaer for mig, kan jeg ikke slutte mig til Forlaget. Der er mange flere Grunde hertil, men jeg er vis paa, at enten ville de fremkomme fra, eller ogsaa have de været omtalte af de Herrer, som dele den samme Anskuelse. Jeg troer ikke, at man vil udrette saameget Godt, som man vil fremkalde Besvær og tildeels ogsaa Ubillighed ved at gennemføre Forlaget. — Jeg vil dog nævne eet Punkt endnu. Det ærede Medlem i min Nærhed fra Svendborg Amt (S. A. Hansen) har faaet Bestemmelsen om Tillæg i Gagerne vedtagen saaledes, at kun de med 1,000 Rd. og derunder faae Forbedring i deres Aar; de Ulykkelige, der komme efter, faae slet Intet, men desuagtet skal der decourteres dem nogle Procent. For dem er det rigtignok meget tørt; thi de ville altsaa istedefor Dyrtidstillæg faae Mindre, end de have. — Jeg lovede Thinget at fatte mig

Rettelser.

Sp. 3085, Lin. 14 f. n.: „575“, l. „573“.
— 3085, Lin. 12 f. n.: „575“, l. „573“.